

El sol del futuro

Títol original: *Il sol dell'avvenire* **Direcció i guió:** Nanni Moretti **Guió:** Francesca Marciano, Nanni Moretti, Federica Pontremoli, Valia Santella **País:** Itàlia **Durada:** 95 min **Any:** 2023 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Nanni Moretti, Margherita Buy, Silvio Orlando... **Música:** Franco Piersanti **Fotografia:** Michele D'Attanasio **Distribuïdora:** Caramel Films **Estrena a Espanya:** 15/9/2023
No recomanada per a menors de 7 anys
Doblada en espanyol / Versió original en italià, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Giovanni (Nanni Moretti), un conegut cineasta italià, es prepara per rodar la seva nova pel·lícula. Però entre la seva parella en crisi, el seu productor francès a punt de fer fallida i la seva filla que no li fa cas, tot se li ha posat en contra! Sempre al límit, Giovanni s'haurà de replantejar la seva manera de fer les coses, si vol conduir tot el seu petit món cap a un futur brillant. (FilmAffinity)

CRÍTICA

L'espectacle més gran del món, el cinema

Giovanni roda una pel·lícula cada cinc anys, amb la seva dona Paola recolzant-la com a productora. Ara es troba embrancat en una història que transcorre a la Roma dels anys 50, on el Partit Comunista Italià intenta demostrar la seva desconexió amb la Unió Soviètica, i potser tinguin ocasió de fer-ho quan un circ hongarès arriba a un barri, i poc després de produeix a Budapest la revolució de 1956. La filmació coincideix amb les visites de Paola a un psicoterapeuta, perquè no sap com plantejar al seu marit la separació.

Cant tardorenc d'amor al cinema d'un cineasta a punt de fer els 70 anys. **Nanni Moretti** aborda una trama clarament autoreferencial: el protagonista, el seu alter ego interpretat per ell mateix, està filmant una història sobre els ideals comunistes i marxistes, amb les desil·lusions consegüents, en què hi ha present una carrera fílmica amb algunes satisfaccions però inconformista i exigent, on l'amor conjugal no ha estat convenientment alimentat, s'ha donat per suposat, i amb una família on caben les sorpreses, una filla jove pot fer sortir de polleguera els seus pares quan els presenta el seu xicot.

A estones el film té un aire al primer Federico Fellini, encara que abunden les cites cinèfiles, en primer lloc a Max Ophüls, però també al recent film d'Anthony Hopkins *El pare*. Hi ha espai per al pessimisme i el desencís, fins i tot per a les idees suïcides i el pensament que sembla que l'amor es passa, però també per als ideals de justícia social, i l'enyorança d'una felicitat que tindria expressió plàstica en el projecte d'un film travessat de cançons populars italianes, "parole, parole, parole"... Està molt bé tot el repartiment, ja sigui Moretti amb **Margherita Buy**, o **Barbora Bobulova** i **Silvio Orlando** amb una història d'amor que treu el cap dins la pel·lícula i fora de la pel·lícula que estan rodant.

I hi caben els moments graciosos a propòsit dels nous camins per a la producció cinematogràfica, on caben els personatges a la manera antiga dels quals seria representant l'interpretat per Mathieu Amalric, i en què no falten les andanades al nou cinema d'acció grandiloqüent, a la manera de fer les coses de Netflix amb el seu *streaming*, "present a més de 190 països", se'ns recorda insistentment, o a l'exotisme financer d'uns coreans que passaven per aquí, i s'apunten "a un bombardeig".

Moretti demostra un gran domini per als canvis de to, del dramatisme a l'humor sorneguer passant per l'aire irreal de l'ambient circense, o per aconseguir una singular simbiosi o joc de nines russes, a la pel·lícula dins de la pel·lícula. Fins i tot moments que en un altre cineasta podria ser de vergonya aliena, com la manifestació de simpatitzants del partit comunista al final, té un punt emocionant.

José María Aresté – decine21.com